न हि देवतावचनमन्यथा भविष्यतीति निश्चयः। ततो ऽन्तर्हासविकाशमुखः स तदुचितमाचचार। सो ऽपि रथकारो मूर्खस्तस्यास्तद्वचनमाकर्ण्य पुलकाङ्कितततनुः शय्याधस्तलान्निष्क्रम्य तामुवाच। साधु पतिव्रते। साधु कुलनन्दने। अहं दुर्जनवचनशङ्कितहृदयस्त्वत्परीक्षानिमित्तं ग्रामान्तरव्याजं कृत्वात्र खट्वाधस्तले निभृतं लीनः। तदेह्यालिङ्ग्य मां। त्वं स्वभर्तृभक्तानां मुख्यानारीणां यदेव ब्रह्मव्रतं परसङ्गे ऽपि पालितवती। मदायुर्वृद्धिकृते ऽपमृत्युविनाशार्थं च त्वमेवं कृतवती। तामेवमुक्त्वा सस्नेहमालिङ्गितवान्। स्वस्कन्धे तामारोप्य तमपि देवदत्तमुवाच। भो महानुभाव मत्पुण्यैस्त्वमिहागतः। त्वत्प्रसादान्मया प्राप्तं वर्षशतप्रमाणमायुः। तत् त्वमपि मामालिङ्ग्य मत्स्कन्धे समारुह। इति जल्पन्नन्निच्छन्नमपि देवदत्तमालिङ्ग्य बलात् स्वकीयस्कन्ध आरोपितवान्। ततश्च नृत्यं कृत्वा। हे ब्रह्मव्रतधराणां धुरीण त्वयापि मय्युपकृतमित्याद्युक्त्वा स्कन्धादुत्तार्य। यत्र यत्र स्वजनगृहद्वारादिषु बभ्राम। तत्र तत्र तयोरुभयोरपि तद्गुणवर्णनमेव करोति। अतो ऽहं ब्रवीमि।

प्रत्यक्षे ऽपि कृते पापे मूर्खः साम्ना प्रशाम्यति।
रथकारः स्वकां भार्यां सजारां शिरसावहत् ॥ २०७ ॥

तत् सर्वथा मूलोत्खाता वयं विनष्टाः स्मः। सुष्ठु खल्विदमुच्यते।

मित्ररूपा हि रिपवः सम्भाव्यन्ते विचक्षणैः।
ये हितं वाक्यमुत्सृज्य विपरीतोपसेविनः ॥ २०८ ॥

तथा च। सन्तो ऽप्यर्था विनश्यन्ति देशकालविरोधिनः।

अप्राज्ञान् मन्त्रिणः प्राप्य तमः सूर्योदये यथा ॥ २०९ ॥

ततस्तद्वचो ऽनादृत्य सर्वे ते स्थिरजीविनमुत्क्षिप्य स्वदुर्गमानेतुमारब्धाः। अथानीयमानः स्थिरजीव्याह। देवाद्याकिञ्चित्करेणैतदवस्थेन किं मयोपसङ्गृहीतेन। यत्कारणमिच्छामि दीप्तं वह्निमनुवेष्टुं। तद